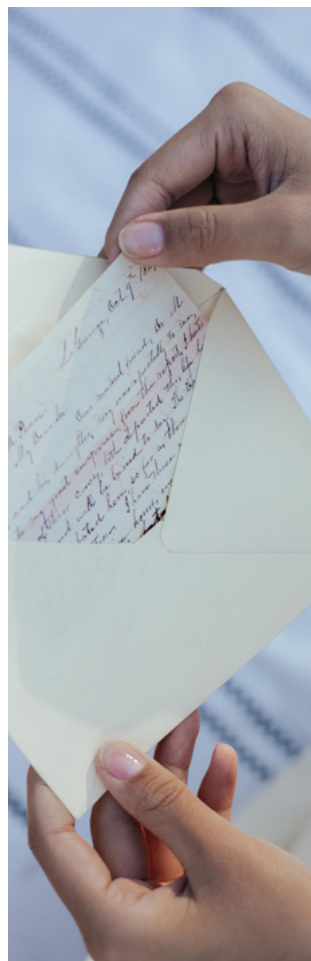

Meghívott vagyok

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve,
és én megnyugvást adok nektek.” Mt 11, 28

„Szivárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Meghívott vagyok

A nagyerdei gyülekezetben a tanév kezdete egyrészt a vizsgátlás örömről szól, amikor a nyári vakációból visszatér a gyülekezet és újra megtelnek a padsorok, másrészt az is tudatosul ilyenkor, hogy van még hely a padokban olyanok számára, akik még nem tagjai a gyülekezetünknek. Ezért idén is megtartottuk az érdeklődők istentiszteleteit három egymást követő szeptemberi vasárnapon – szeptember 14-én, 21-én és 28-án – meghívva a templomba olyan ismerősöket, akikkel már beszéltünk a hit dolgairól. A Máté evangéliumára épülő igehirdetés-sorozat a „Meghívott vagyok” címet kapta. A prédikációk üzenetét egykori

bibliaiskolásaink bizonyágtétele egészítette ki, az istentiszteleti liturgiát pedig hol orgonaimprovizáció, hol zenekari kíséret, hol pedig kórusének gazdagította. Az ige leginkább megszólító gondolatait és az ebből megszülető döntéseket az erre előkészített és kiosztott lapokon lehetett feljegyezni, az alkalmat követően pedig lehetőség nyílt a lelkészekkel való találkozásra, és jelentkezésre az induló Bibliaiskolába. A bizonyágtételeket és igehirdetéseket szerkesztve közöljük. Az istentiszteletek teljes anyaga megtalálható a Youtube-csatornánkon: <https://www.youtube.com/@refnagyermo>.

Szerk.

Gondoltak rám

Szeptember 14-én a fél 11-es istentiszteleten Németh Áron lelkész a Mt 11,28 verse alapján hirdette Isten ígétét. Igeolvasással és imádsággal Berényi Sándor és felesége, Berényiné Csinády Melinda szolgált, lelki útkereséséről pedig Szitha Kristóf beszélt.

A legtöbb esetben jóleső érzés meghívottnak lenni. Két dolog miatt is. Egyrészt biztosan tudhatod, hogy valaki gondolt rád, számon tart téged. Másrészt minden meghívás ígéretet rejt magában. „Jöjjetek énhozzám mindnyájan,

akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek” – ez Jézus meghívója. Mindenki megszólítva érezheti magát, aki időt és energiát fektet abba, hogy boldog lehessen, és a boldogságért való mindennapi küzdelemben olykor megfárad. Jézus gondol Rád, és átnyújt egy meghívót azzal az ígérettel, hogy „megnyugvást adok” Neked. Vendégként lehetsz jelen Isten nagy vacsoráján, vendégként lehet részed az üdvösségben. Nem a teljesítményed, hanem a meghívód juttat el oda. Meghívott vagy.

Folyamatosan mellettem állt

34 éves vagyok, és szeretnék arról beszélni, hogy hogyan ismertem meg Istent, és hogyan munkálkodott folyamatosan Isten az életemben.

Engem édesanyám elég nehéz helyzetben hozott a világra, mivel édesapám a születésekor már nem élt. Egyedül nevelt fel, és mivel nagyon sokat dolgozott, ezért kisgyermek koromban sokszor vigyáztak rám,

általában olyan nénik, akiknek volt rajtam kívül is unokájuk. Az első találkozásaim Istennel ebből a helyzetből jöttek. Amikor a felvígázóm templomba ment, akkor mentem vele én is, és így egy szeretetteljes, békés közösségnek lehettem a tagja. Óvodás és kisiskolás koromban hittanórákra jártam, idősebb koromban már a vasárnapi istentiszteletekre is.

Serdülőként kissé felfordult velem a világ, nem találtam a helyem, de egy berekfürdői és egy balatonszárszói nyári tábor nagyon meghatározó volt az Istennel való kapcsolatomban, ahol megtapasztalhattam ismét az Ő békéjét, és azt, hogy Ő akkor is Ura az életemnek, amikor én már elfogytam. A konfirmáció számomra komoly és jelentőségteljes esemény volt. Teljesen tudatos döntés és egyben jó érzés is volt megerősíteni a kapcsolatomat Istennel. Ezután nem sokkal volt egy beszélgetésem egy ismerőssel, aki megkérdezett, hogy megtértem-e már. Ez a fogalom számomra sokáig megfoghatatlan volt, így visszakérdeztem, hogy mire gondol. Másként fogalmazott: átadtam-e az életemet Jézusnak tudatosan? Ez valóban nem történt meg addig, kijelentett módon. Úgy voltam vele, hogy élő kapcsolatom van Istennel, ki másé lenne az életem, mint az övé. Nincs kérdés. De ha ez fontos, akkor megteszem, és akkor meg is tettem.

Középiskolás koromban az istentiszteletken kívül egy házi csoport tagja voltam, akikkel együtt imádkoztunk, Istent dicsőítettük, és tanulmányoztuk az Igét. Ugyanakkor magányos, zárkózott és sokszor szorongó tiniként olyan utakat választottam a valóság helyett, amelyek távolabb vittek Istentől: a számítógépes játékok és a pornográfia.

Egyetemistaként itt, Debrecenben rátaláltam az Egyetemi Gyülekezetre, és a kollégiumba bekerülve összejártunk néhány barátommal Igét olvasni, imádkozni, épülni egymás hite által.

Egy idő után kezdtem keresni a lehetőséget arra, hogy vasárnap is el tudjak jönni istentiszteletre itt, Debrecenben, ne csak otthon, Kemecsén. Ekkorra már több barátom is átigazolt a Nagyverdei Gyülekezetbe, és az ő hívásukra jöttem el az első alkalmakra. Sokáig nem találtam a helyem, kívülállónak éreztem magam, és irigykedtem a többiekre. Nehezen nyitottam és adtam bizalmat.

2019-ben jelentkeztem a Bibliaiskolába. Itt sikerült sok ismeretet feleleveníteni, megerősíteni, és úgy éreztem, hogy egy más minőségű kapcsolatom lett Istennel, így megismételtem a konfirmációm. Szorosan idekapcsolódik, hogy ekkoriban a munkahelyemen felajánlottak egy külföldi utat, amelyre éppen a konfirmáció napján kellett volna elindulni. Beszéltem a főnökömmel, és elmondtam, hogy vasárnap nem érek rá, így ha nem tudják átszervezni az utat, akkor nem megyek. Együttal le is tettem ezt Isten kezébe, mondván, hogy legyen ez az egész az Ő akarata szerint. Az Ő kegyelme volt, hogy sikerült az utazás átszervezése, és konfirmáció után eljutottam Üzbegisztánba.

2021-ben szerettem volna egy autót venni. Volt is egy jó lehetőség egy ismerős révén, és már meg is volt minden beszélve. Azonban kiderült, hogy egy barátom testvérének is szüksége lenne egy autóra. Ekkor jött egy szelíd gondolat, amely arra indított, hogy segítek, és engedjem át a lehetőséget. Mivel már eléggé beleéltem magam, sokat vívódtam magamban, mit is tegyek. Ekkor egy tanítássorozat segítségével Isten megértette velem, hogy Ő már mindent ideadott Krisztusban. Így tudtam átengedni a lehetőséget, és Istenre bízni a saját helyzetemet, és hittel ráállni, hogy lesz autóm. Tíz nap múlva kaptam egy telefont egy újabb lehetőségről, elmentem megnézni az autót, és azóta is használom.

Életem folyamán mindig azt éreztem, hogy nem is én választottam Istent, valójában Ő választott ki engem, megmásíthatatlanul és viszszavonhatatlanul. Az, hogy ennyi szeretetet kaptam életemben, hogy édesanyámnak sikerült felnevelnie, és most itt lehetek, az Ő végtelen kegyelmének és szeretetének bizonyítéka. Isten megszabadított a számítógépes

játékoktól való függéstől, a pornográfiától, átsegített műtéteken, és megőrzött épségben megannyi külföldi út során. Engem nem vilámcsapásszerűen, hanem folyamatosan mellettem állva, apró lépésekben vezetett és vezet a megszentelődés útján életem végéig.

Szitha Kristóf

Kuka vagy hűtőajtó?

Szeptember 21-én a fél 11-es istentiszteleten az „ifjúság vasárnapját” is ünnepeltük. A Filemon ifi két tagja, Fazakas Janka és Németh Máté szolgált imádsággal és igeolvasással, Isten mellett való döntésükről pedig ugyanennek az ifinek a két vezetője, Kathi Balázs és Kathi-Illyés Anikó beszélt. Az ige hirdetés alapigéje a királyi menyegző példázata volt a Máté 22,1–10-ből. Az istentisztelet kereszttelővel kezdődött, a gyülekezeti éneklést a zenekar kísérte.

Ha meghívót kapunk, dönteni kell: kuka vagy hűtőajtó? A meghívót kidobhatom a szemétkébe, vagy egy szép hűtőmágnessel

kirakhatom a hűtőajtóra, ami az eseményig minden nap eszembe juttatja, hogy meghívott vagyok. Ha a meghívó át is jut az első szűrőn, még mindig előfordulhat, hogy túl nagy a választék a hűtőajtómon. Isten meghívója csak egy a sok közül. A királyi menyegző példázatában a király meghívójának is konkurenciája akad. Sokféle életmód és életfelfogás közül választhatsz, sokféle étrend és értékrend között dönthetsz. Melyik tesz majd boldoggá? Sajnos lehet rosszul is választani. Az éhes ember beéri a parizeres zömlével, pedig ingyenes ünnepi menüsor várja egy karnyújtásnyira. Ne érjük be kevesebbrel!

Hármas fonál

Kathi-Illyés Anikó: Álltam már itt hittanostként, konfirmandusként, ifisként vagy később már ifivezetőként szolgálva, egy hónapja menyasszonyként Isten áldását kérve, ma pedig szeretnék megosztani egyéni és közös istenkapcsolatunkat, és hogy miként jutottunk el ide.

Református szülők gyermekeként születtem, hittanostként kerültem ebbe a gyülekezetbe anyukámmal. Amikor elkezdődött a konfirmációelőkészítő, nem volt még szilárd hitem, viszont nehézségek idején eszembe jutottak a gyerekkori imádságok. Apukám betegsége kapcsán is imádkoztam, de a rákkal folytatott közel két éves küzdelme után a konfirmációm előtti félévben hunyt el. Úgy éltem meg ezt,

hogy egyrészt kapaszkodót kerestem Istennel, de harag is volt bennem, ambivalens volt az istenkapcsolatom, és a világgal, önmagammal való kapcsolatom is. Viszont mégis próbáltam rá hagyatkozni. Visszatekintve, a konfirmációkor kapott mindkét kátékérdés és -válasz fontossá vált az életemben. Az egyik a pályaválasztásomban, a másik a későbbi párkapcsolatomban játszott szerepet.

Kathi Balázs: Ugyanis tíz éve találkoztunk egy iskolai táborban, nagyon egy hullámhosszon voltunk, és a gimnáziumot már együtt járva kezdtük el. Ahogy egyre jobban megismertük egymást, előkerült a hit témája, el is hangzott tőlem egy emlékezetes mondat: “Én elfogadom, hogy te hívó vagy, de te is fogadd

el, hogy én viszont nem”. Azért mondtam ezt, mert kritikus voltam a hittel kapcsolatban, és bár megkereszteltek, nem volt otthon szó Istenről, Istenről.

Anikó: Ez az ellentét egy gyülekezeti tábor alkalmával csúcsosodott ki közöttünk. Már formálódott a hitem, és megfogalmazódott bennem, hogyha szeretem Őt, akkor szeretném megismertetni vele azt a szeretetet, amellyel Isten szeret minket. Így hívtam, hogy jöjjön el egy istentiszteletre vagy ifire, de először nem fogadta el ezt a meghívást.

Balázs: Egy szeptemberi telefonhívás zökentett ki az ellenállásomból. Anikót biciklivel elütötte egy autó, és ennek hatására megfogadtam, hogy elkísérem a templomba, mihelyt felépül. Csodával határos módon nem történt maradandó sérülése, nyolc nap kórház után nem sokkal már egy maihoz hasonló érdeklődők istentiszteletén ültünk. Ezután már ifire is elkezdtem járni, ahol meglepően nyitott emberekkel találkoztam, és nem volt gond, hogy még nem voltam hívó. Kezdetben fontosabb volt számomra a közösség, mint a hit, de mégis formáltak ezek az alkalmak hétről-hétre, mígnem egy tábori jelentkezési listán találtam a nevem. Ezeken túl egy természettudományhoz kapcsolódó gyülekezeti előadás és a “Szólj be a papnak” eseményei is hatással voltak rám, sokat beszélgettünk utána egymással. Végzős gimnazistaként jelentkeztem a Bibliaiskolába, hogy ismeretben és hitben erősödjek, majd a konfirmáció során tegyek hitvallást, ami valóban fontos állomás volt számomra. Az egyetemi jelentkezés és a nehéz vizsgák során is megélhettem Isten kegyelmét, de visszatekintve, sajnos sokszor csak ezekben a situációkban kerestem Őt.

Anikó: Az egyetem számomra is tartogatott kihívásokat, sőt én magam is kerestem azokat. Három éve egy felévet töltöttem egy németországi egyetemen. Bár majdnem visszamondtam az utat a Covid újból fellángoló hulláma és az Ukrajnában kezdődő konfliktus miatt, mégis megint Istenre kellett hagyatkoynom, és a bennem növekvő félelem ellenére kimentem. Nagy lecke volt számomra ez a félév, a szakmai ismeretekén túl a személyes

istenkapcsolatom is erősödött. A nagybőjt első napján utaztam ki, és tudatosan éltem meg ezt a böjti időszakot, megpróbáltam keresni az Ő útmutatását. Balával ez a távkapcsolat a kommunikációt is erősítette közöttünk, és megtanultuk jobban értékelni a minőségi időt egymással. Az utolsó vizsgám előtt kaptuk a felkérést az ifivezetésre, ami végül a következő tanévtől valósulhatott meg. Bár kezdetben nem éreztük magunkat alkalmasnak a szolgálatra, de reméltük az Ő irányítástát. Tudatosabban kezdtünk el Bibliát olvasni és imádkozni, valamint részt vehettünk egy ifivezető-képzésen is, ami feltöltött és megerősített minket. Azóta többször is megélhettük, hogy mi is visszakapunk az ifisek között végzett szolgálatból, sőt ez vezetett minket jobban Istenhez és vissza a gyülekezetéhez.

Balázs: Ifivezetőkként is formálódtunk, és megélhettük azt, hogy milyen nagy öröm, ha szolgálatársat ad mellénk Isten, akivel egy csapatként lehetünk jelen. Éreztem, hogy már annyi minden köt minket össze, hogy eljött az ideje, hogy ezt szövetségkötéssel erősítsük meg. Bár voltak hullámvölgyek a

kapcsolatunkban, mégis kitartottunk egymás mellett, és megtapasztalhattuk, hogy a hármask fonal nem szakad el egykönnyen. A házasságra való felkészülésben is tudatosak szeretettünk volna lenni, így több keresztyén író könyvét kezdtük el forgatni a témában, továbbá lelkeszeink segítségével is készültünk. Fontos volt számunkra, hogy Isten áldását kérjük az előttünk álló útra. Útravalónak pedig valóban

erről kaphattunk üzenetet az esküvői prédikációban, hogy hívjuk be Őt is a házasságunkba, és hogy ne a külső körülmények határozzák meg a mindennapjainkat. Már keresztszülei feladatokat is látunk magunk előtt, és reméljük, hogy át tudunk majd adni abból valamit, amit eddig megélhettünk Isten kegyelméből.

Kathi Balázs és Kathi-Illyés Anikó

A vendégség öröme

Szeptember 28-án a fél 11-es istentiszteleten Bölcskei Péter olvasta fel a 23. zsoltárt, majd felsége, Bölcskeiné Szatmári Mónika mondott imádságot. Útkereséséről és hitbéli döntéséről Kuritár Edit tett bizonyosságot, Németh Áron pedig az ötezer ember megvendéglésének történetét magyarázta a Máté 14, 13–21 alapján. Az alkalmat gyülekezetünk kamarakórusának énekes szolgálata színesítette.

Jó meghívottnak lenni, még jobb dolog igent mondani a meghívásra, és várni a vendégséget, de a lényeg az az élmény, amit a vendégségében megtapasztalhatsz. Az élmény háromszoros. Egy vendégség ideális esetben éhségélménnyel kezdődik. Vendégségbe

készülve kimondottan rossz taktika, sőt bizonyos szempontból illetlenség is jóllakottan érkezni. A Jézust követő sokaság éhezte Jézus tanítását, majd egy idő múlva valami harapivalóra is megéheztek. Az ötezer ember megvendéglésének történetében Jézus mindkét igényt kielégíti. Az éhségélmény után a bőségélmény következik. Többet kaptak, mint vártak. A harmadik megtapasztalás a közösségélmény. Jézus öt kenyér megosztásával ötezer (és még több) ember közösségét hozza létre. A kenyér kézről kézre jár, hálózati alakul ki, amiben elfogadsz és továbbadsz, kölcsönösség, amelyben végül mindenki jóllakik. Ez a gyülekezet, amelynek Te is részese lehetsz.

Már nincs a lelkemben űr

Szeretném Veletek megosztani, hogy milyen utakat jártam be, míg végül megérkeztem az Úristenhez. Őszintén szólva, nem kerestem Őt, nem is tudtam, hogy keresnem kellene, nem is ismertem Őt, de mégis Hozzá jutottam el, annak ellenére, hogy fogalmam sem volt róla, hogy Őt fogom megtalálni. Vagy inkább Ő engem.

Kisgyermekként református gyülekezetben keresztteltek meg, de sem otthon, sem az iskolában nem kaptam hitbéli neveltetést. Majd felnőttként házasságot kötöttünk a volt férjemmel, amit Isten előtt is megerősítettünk. Ennek

feltétele az esküvő előtti konfirmáció volt. Akkor úgy gondoltam, hogy Isten létezik, de tulajdonképpen semmilyen kapcsolatom nem volt Vele, a templomi esküvő inkább formális esemény volt.

Megszületett a lányom, Lilla, és őt is reformátusnak keresztteltek, de továbbra sem volt élő kapcsolatom az Úristennel. Pár év múlva elváltunk, ekkor éreztem először életemben, hogy elfelejtkeztem az Istenről, és talán a válásban az volt az egyik legfájdalmasabb, hogy megszegtem az Isten előtt tett fogadalmamat. Ennek ellenére továbbra sem kerestem Őt.

Pár év múlva új életet és gyermeket tervezünk a későbbi vőlegényemmel, és megszületett a fiam. Ármin két hónapos volt, amikor tarthatatlanná vált a kapcsolatunk, és felbontottuk a jegyességet. Ezt akkor teljes kudarcnak éreztem. Ármin keresztelese már nem történt egyetértésben az édesapjával. Én ugyanis apai ágon zsidó családból származom, és Ármin apja azt szerette volna, hogy Ármin zsidó vallású legyen. Azonban én kitartottam amellett, hogy Árminnak reformátusnak kell lennie. Ekkor még fogalmam sem volt arról, hogy ennek miért van számomra ekkora jelentősége, azóta már teljes bizonyossággal tudom, hogy ez is az Úristen akarata volt.

Aztán eltelt 17 év. Ármin három éve érkezett ebbe a gyülekezetbe, a konfirmálásra felkészítő csoportba. Ez teljes mértékben az ő döntése volt, mert azon túl, hogy református általános iskolába járt, tőlem nem kapott hitbéli nevelést. Már tudom, hogy az Úr vezette őt ide, hogy elindítsa a Hozzá vezető úton. Ármin egyedül járt minden héten a vasárnapi istentiszteletekre, majd egy év múlva

a konfirmáció után az ificsoport és a gyülekezeti zenekar tagja lett. Nagyon sokszor hívott magával, szépen, szeretettel, majd később kicsit erősebben noszogatótt, de én még ekkor sem csatlakoztam hozzá, és kicsit értetlenül néztem, hogy mennyire fontos lett neki Isten.

Számomra akkor még idegen volt ez a világ, annyira el voltam foglalva az életemmel, a problémákkal, a betegségekkel, a munkával és a mindennapi teendőkkel, hogy nem volt Őrá időm. Azért küzdöttem az elmúlt húsz évben, hogy felneveljem egyedül a két gyermekemet. A családom sokat segített, de így is gyakran éreztem, hogy minden erőm kevés. És valóban kevés voltam hozzá az Isten nélkül.

Megpróbáltam rengeteg utat. Mindenféle önfejlesztést, agykontrollt, meditációkat, majdnem tíz évig jártam jógázni, és hallgattam az eredeti jogabölcsélet tanításait, rengeteget olvastam, nagyon sok pszichológiát, előadásokra, önfejlesztő tanfolyamokra jártam, és folyamatosan kutattam és kerestem. Kerestem azt az utat, amittől jobban leszek fizikailag és lelkileg, mert folyamatosan jöttek elő a testi

tünetek és betegségek. Évekig alig aludtam, még bevállaltam egy posztgraduális képzést is, és éjszakánként is dolgoztam. Mindeközben próbáltam feldolgozni azt a transzgenerációs traumát is, amit a családkunk zsidó vonala elszenvedett a holokauszt alatt, mert úgy éreztem, hogy valahogy meg kell szabadulnom tőle, hogy jobban legyek.

De sosem lett igazán könnyebb. Folyamatosan azt éreztem, hogy nem haladok előre, hiába próbálkozom mindennel. Párkapcsolatra évekig gondolni sem tudtam, később próbálkoztam megtalálni a társam, de azok az utak is kudarcokhoz vezettek. Egyszer szembe jött velem egy nagyon találó poszt a facebookon, ami valahogy úgy hangzott, hogy “én sosem követem el kétszer ugyanazt a hibát. Inkább négyszer, ötször, hogy biztos legyek benne, hogy nem működik”. Na, ez voltam én.

Újabb és újabb utakat kutattam, majd rájöttem, hogy önmagában egyik sem működik, összefésülni pedig nem lehetett őket, ezeken keresztül nem tudtam megmenteni magamat. Azóta a Bibliaiskolában megtanultam, hogy a fuldokló nem tudja saját magát a hajánál fogva kihúzni a vízből. Önmegváltás nem létezik, csak az Úristen tud minket kimenteni és megváltani. Szó szerint fuldokoltam. Sok hibát követtem el, az élet minden területén. És óriási volt bennem az a hatalmas úr, amit semmi és senki nem tudott kitölteni.

A végső út, ami végül Hozzá vezetett, több mint két éve kezdődött. Valaki megkeresett azzal, hogy ő tudja az utat, ahol majd megoldódik minden, amivel eddig nem boldogultam. Majd ő megtanít mindent nekem. Először furcsának éreztem, és megkérdőjeleztem a hitelességét, de idővel el tudta érni, hogy ez elmúljon. És elkövettem életem legnagyobb hibáját, megbíztam benne és elindultam vele. Nem sokkal utána rájöttem, hogy valami nagyon nem stimmel azzal az úttal, és hirtelen teljesen máshol találtam magam, mint ahová szerettem volna eljutni. De akkor már nem tudtam visszafordulni és kiszállni. És minden tekintetben, emberi ésszel elképzelhetetlenül rosszul lettem. Elmentem a falig, és nem volt tovább semerre. Úgy éreztem, hogy akkor, ott vége van mindennek. Tudtam,

hogy nincs olyan ember, aki segíthetne, olyan erővel álltam szemben. Aztán az utolsó pillanatban tudattalanul az Úristenhez kiáltottam, imádkoztam és könyörögtem, hogy segítsen rajtam. És akkor megéreztem Őt. Tudtam, hogy Ő az, hogy ott van velem, csak kérnem kellett teljes szívemből, meghallotta. Kinyújtotta a kezét felém, és felemelt Magához, átölelt, és megszabadított, adott nekem egy új életet. Majd azt mondta: Menj el a templomba!

Menni alig tudtam, de egy barátom segített, és elvitt. Püski Lajos tiszteletes úr azonnal fogadott, és beszélgetett velem. Határozottan megmondta, mit kell tennem. Hozzá küldött az Úr, és rábízott. Így indultam el két éve a Bibliaiskola útján, és kezdtem járni az istentiszteletekre. Majd ahogy gyógyultam, egyre több kiscsoportos körbe jártam, és a Bibliaiskolán is újra részt vehettem, immár Németh Áron tiszteletes úr vezetésével. Egy éve az Úristen elhívott a kórusba is, amiért végtelenül hálás vagyok. Sosem gondoltam volna, hogy azért kellett járnom az iskolai énekkarba, hogy egyszer majd tudjam az Urat dicsőíteni a gyülekezeti kórusban. A Bibliaiskola után ismét jelentkeztem konfirmálásra, hogy megerősítem a hitem.

A gyülekezetben otthonra, testvérekre és igaz barátokra leltem. Mióta megtapasztaltam az Úristen létezését, és a hit útjára léptem, rengeteg dolgot megmutatott nekem. Hogy már akkor is ott volt velem, amikor én még nem ismertem Őt és nem engedtem be az életembe. Ő akarta, hogy Ármin megszülessen, hogy megkereszteljék, hogy tanítsa, és elhívhassa őt arra az útra, az Ő útjára, amit neki szán. Már tudom, hogy Ő volt ott akkor is, amikor a legnehezebb pillanatokban ültem sok éjjel a lányom mellett, hogy vigyázzak rá, ami nem az én érdemem volt, hanem az Úr tartotta meg őt. Az Úristen vigyázott rájuk és rám is, számtalanszor már akkor is, amikor én még meg sem kértem erre.

Ő vezet minden nap, és tanít. Tanít az Ige által, a lelkészeink által, a gyermekeim által, a bibliakörös testvéreim által, s mindezekért és mindenkiért nagyon hálás a szívem. Megtanít az Ő végtelen és feltétel nélküli szeretetére és annak továbbadására.

Megbocsátotta mindazt, amit én sosem tudtam volna megbocsátani magamnak, és tanít megbocsátani másoknak. Elvette a legsúlyosabb és elmondhatatlan félelmeimet, az aggodalmaimat, letehettem nála azokat a terheket, amiket sosem tudtam volna egyedül letenni, például a holokausz traumáját.

Már nincs a lelkemben az az űr, ami korábban volt. Az Úristen betöltötte azt teljesen, amikor behívtam Őt az életembe, „többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem” (Gal 2,20).

Kuritár Edit

Haladó Bibliaiskola

Apakör

Egyházközségünk közadakozást hirdet a templomtér fűtési rendszerének korszerűsítésére.

Templomunk fűtését jelenleg egy 50 éves gázkazán biztosítja, amelynek üzemeltetése és karbantartása egyre több nehézségbe ütközik. Gyülekezetünk presbitériumának műszaki bizottsága ezért megvizsgálta a fűtési rendszerünk korszerűsítésének lehetőségeit. A bizottság több szakcéggel tárgyalt, árajánlatokat kért, majd a teljesítmény, a kivitelezés esztétikai megoldása és a költségek alapján a Contiki Kft. ajánlatát javasolta a presbitériumnak elfogadásra. A hőszivattyús hűtési-fűtési rendszer kiépítésének bekerülési költsége kb. 13 millió forint, a kivitelezés az összeg rendelkezésre állásakor, de legkorábban március hónapban kezdődhet meg.

Céladományokat fogadunk:

külön perselyekben a kijáratoknál,
személyes befizetés útján a Lelkészi hivatalban,
átutalással: 11738008-20012917 (Közlemény: templomfűtés).

Köszönjük a jókedvű adakozók felajánlásait!

Reformációs körséta

Debrecen-Nagyzerdei Református Egyházközség
4032 Debrecen, Bolyai u. 25. Telefon: (52) 410-811
Felelős kiadó: Németh Áron, lelkipásztor
Nyomda: Litográfia
Készült: 200 péld.
33. évfolyam 11. szám
www.refnagyerdo.hu

Bemutakozott az idei konfirmandus csoport a gyülekezetben

Reformációs körséta

Társasjáték est a gyülekezetben